

hvis Død jeg seer i, at der kun bliver 3,600 Rb. til Dvæg alene, kaste sig personlig — om jeg saa kan sige. — over Hestefagen og paavirkes ved Dyrskuer og Samtaler, saa blive Landbosforeningerne de rette Støtter for de større Hesteskuer. Men det beder jeg den høitærede Minister holde fast ved, at der ad den foreslaaede Vej paa ingen Maade skeer noget Skaar i det Beløb, der hidtil er anvendt eller efter Udkastet er foreslaaet anvendt til Heste, men at Anvendelsen kun skeer under en anden Form end den i Udkastet foreslaaede. Ved Lovudkastet rives Anvendelsen ud af den Form, hvori det hidtil har været. Hvis det, som jeg har foreslaaet og ønsket, og som er det praktisk Rette, bliver opfyldt, saa ville Racerne og Egenommelighederne komme frem og Landbosforeningerne og deres virksomme Medlemmer, enten Foreningerne ere store eller smaa, blive istand til at virke ganske anderledes directe.

Det kan være meget godt, at man vil lægge Valget af Commissionen i Amtsraadets Haand; jeg kan godt skjønne, at der er Meget, som kan tale derfor; men det er dog noget ganske Andet at overlade Valget til Forsamlinger, som bestaae af praktisk kyndige Mænd, hvilke kunne tage Hensyn til Tilfælde, hvortil Amtsraadet et kan tage Hensyn. Der kan være Amtsraad, hvori der sidder Medlemmer, der ikke have Interesse for Hesteavlens; de blive da paavirkede fra forskjellige Sider, saaledes at de ville have i deres Haand at fremme den ene eller anden Retning i Hesteavlens Udvikling, saa at, ligesom det har været Tilfældet, let for Meget kan blive lagt i en enkelt Mands Haand. Jeg kan ikke skjønne, at der kan være nogen Ulempe ved at lægge Valget af Medlemmerne i Landbosforeningernes Haand eller gennem disse i den praktiske Landmands Haand; først da kan man være forvisset om, at Sagen vil blive overgivet i deres Hænder, som have det bedste Kjenndskab til Hestefagen.

Christensen: Denne Sag er i saa høj Grad Gjenstand for deelte Meninger og tilbedels for Kampe, at det maa være mig tilladt, allerede paa dette Trin af Sagen at udtale den Maade, hvorpaa jeg betragter den. Jeg vil da begynde med at sige, at jeg i det Hele tror,

at det os forelagte Regjeringsudkast er ganske antageligt, ganske antageligt, forsaavidt det ved et Præmiesystem søger at opbølge vore Landtræcer, og forsaavidt det tager Hensyn til Hestens Forædling ved at opretholde et Stamstutteri paa Frederiksborg. Jeg bifalder begge Dele, skjøndt jeg naturligvis, som alt antydet af Ministeren, baade i det Hele, og ogsaa med Hensyn til disse Forhold erkjender, at Principet er for, at Staten ikke skal indlade sig paa enten at drive saadan Industri eller at opbølge den paa anden Maade end ved at rydde Hindringerne afveien for den. Men efter den almindelig herskende Mening, efter den Fortid, som foreligger os, vil dette Spring til at overlade dette Forhold til sig selv, upaatvivlelig være temmelig stort. Af denne Antydning følger det, at jeg for min Deel kan slutte mig til Udkastet, just fordi det erklærer Landstutteriet for ophævet. Jeg har gjort mig megen Umage for at følge dette Spørgsmaal, der i de sidste 20—30 Aar har beskjæftiget Landet, og som ikke blot har fundet sagkyndige, men ogsaa meget begavede Talsmænd i Præsen. Noget har mine Livsforhold ogsaa bragt mig i Berøring med praktiske Landmænd, der i høieste Maade fortjene Prædicatet „Sagkyndige“. Jeg vil da oprigtig tilstaae, at det mere og mere forekommer mig tvivlsomt, om den ærede Minister har Ret, naar han — saavidt jeg forstod ham — har tilskrevet Landstutteriet ikke blot særdeles gode, men ogsaa særdeles paavirkelige Virkninger. Det forekommer mig, at man efter den Udvikling, som vort Agerbrug og hvad dermed staaer i Forbindelse i de senere Aar har faaet, kun med megen Forsigtighed maa tillægge dette Landstutteries Virksomhed en saadan Priis. Det forekommer mig ogsaa, at den Omstændighed, at man — hvis jeg ikke feiler — kun ønsker at beholde 5 Individuer af det nuværende Landstutteri — om ogsaa Alder og andre Omstændigheder kunne være medvirkende — er ganske betegnende.

Forinden det er vedtaget, at Landstutteriet skal endelig ophæves, hverken vil eller bør jeg imidlertid opholde mig længere derved, og jeg skal derfor blot for min Person bemærke, at jeg er i allerførste Tivl om, om ikke netop det Punkt i Lovforslaget, som den ærede Minister